თუ ერი და ქვეყანა კულტურის განვითარებაზე არ იზრუნებს, იგი ვერასდროს გახდება თავისუფალი

ერის, ქვეყნის სულიერი ცხოვრების წასაბამთავად, მის გასამოძღვანებლად, გასაკანონებლად აუცილებელია ძველი თაობის ახალი შეფერა კანონმიერად. ფრანგული რელიგიის უპირველესი წიგნი „ხანდაა" ძალზე საინტერესო მარადიულ პირადიგმებს გვთავაზობს ამ თვალსაზრისით, რასაც ემყარება შენდგომი ლიტერატურა. ამ მხრივ, ჩემთვის უმნიშვნელოვანესია შოთა რუსთაველის მარადიული უკვდავი პოემა „ვეფხისტყაოსანი", რომელშიც თითქოთა ცელის ორეული ერია ახალი არსებობისა და ინდოეთის მაგალითზე. ამიტომ მიმაჩნია პოემის სიუჟეტი სიუჟეტ-ისტორიად. ისტორია კი ხშირად მეორდება, ეფრო მუსტად. ისტორიაში ხშირია მსგავსი მოვლენები.

ჩვენში ფიეფლოთის მტკიცენულად მიმდინარეობდა და მიმდინარეობს თითქოთა ცელა, რაც ნორმალური, კანონმიერი მოვლენა უნდა იყოს, ხოლო ეროვნული ახალმა თაობამ სიახლე უნდა დამკვიდრონ, ერის სულიერ და ინტელექტუალურ სრულფასოვნებაზე ამრენინ, ეანალიზ მაგერიალური კულტურა დროითია და სივრცითია შემოფარგლული, სულიერი კულტურა კი დროსა და სივრცეში მიფარდაფიფებული. კულტურულ კატეგორიათა, უპირველესად, სულიერი ეროვნული ფასეულობებისაგან, ჩვენ ეროვნული ფასეულობებისაგან, ეროვნული ფასეულობებისაგან, ეროვნულ ფასეულობებისაგან, ეროვნულ ფასეულობებისაგან, ეროვნულ